

Sygn. akt V CSK 261/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z wniosku I. K.
przy uczestnictwie K. K.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie
od postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z dnia 28 sierpnia 2014 r., sygn. akt II Ca 689/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
przyznaje adwokatowi R. K. i adwokat J. W. od Skarbu Państwa
Sądu Okręgowego we Wrocławiu tytułem nieopłaconej pomocy
prawnej udzielonej wnioskodawczynie i uczestnikowi w
postępowaniu kasacyjnym kwoty po 1800 (jeden tysiąc osiemset
) zł podwyższone o stawkę podatku od towarów i usług.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej wniesionej przez wnioskodawczynię I. K. od postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 28 sierpnia 2014 r. skarżąca wносиła o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Podniosła, że w sprawie występuję istotne zagadnienie prawne polegające na potrzebie wyjaśnienia dopuszczalności przyjmowania za własne przez sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji w sytuacji zgłoszenia w apelacji zarzutu sprzeczności ustaleń faktycznych

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (postanowienie SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.).

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc mające walor nowości i służące rozwojowi prawa. Powołanie się na potrzebę jego rozstrzygnięcia wymaga poza sformułowaniem samego zagadnienia nadto przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (m.in. postanowienia SN: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 14 lutego 2003 r., z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, nie publ.).

Kwalifikacji takiej nie można przypisać zagadnieniu przedstawionemu przez skarżącą we wniosku o rozpoznanie skargi kasacyjnej, który nie zawiera takiego koniecznego uzasadnienia.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Dotyczy to takiego orzeczenia, które w sposób widoczny już na pierwszy rzut oka narusza porządek prawny, zasady praworządności.

Określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki rozpoznania skargi kasacyjnej nie uzasadnia oczywiste naruszenie przepisów prawa materialnego, które samo nie daje wprost podstaw do oceny, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Nie może więc odnieść skutku odwołanie się przez skarżącą, dla uzasadnienia oczywistej zasadności skargi do uzasadnienia przytoczonych w niej podstaw, które na tym etapie postępowania nie podlegają właściwemu dla rozpoznania skargi kasacyjnej merytorycznemu badaniu i nie stanowią podstawy tej oceny.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.